

a legszebb emlékem róla

nem egy szicíliai faluban voltunk,
és nem is párizs egy külvárosi utcáján,
sem a kaliforniai tengerparton,
hanem egy történelmi városban,
aminek a közepét átszeli a duna,
és vele együtt a határ is.
ha átmész a hídon,
akkor már egy másik országban vagy,
tehát ez igazából két kisváros,
az egyikben élek, a másikba alig járok,
szinte nem is ismerem.
nem tudom már, hogy miről beszéltünk,
csak hogy egyáltalán nem szorongtam,
a beszéd amúgy is csak aláfestés volt,
teljesen másodlagos,
mint a rádióban szóló dal, miközben a fődíjért pókerezve
az utolsó körben megfordítják a lapokat,
jelentéktelen volt,
mint az elnök újévi ünnepi köszöntőjének közvetítésében
a siketek és nagyothallók számára a jelbeszéd,
miközben az erkélyen szexelsz a tűzijáték füstjében,
és nem vagy siket és nagyothalló.
spontán függvényeinkkel
átmentünk a másik városba,
senki sem ismert,
mindenki valahonnan jött,
mi valahová mentünk,
mintha az egész csak a mi ártatlan díszletünk lett volna,
aminek jól áll a kora ősz.
más egy xy intervallumon belül behatárolható,
kb. tudom, hogy mit várhatok tőle, és nem nagyon tud meglepni,
te viszont egyáltalán nem vagy kiszámítható,
ilyen meg hasonló faszágokat mondhattam,

betértünk egy tipikus kocsmába,
ahol rekedt hangja van a pultosnak,
minden nevetségesen olcsónak tűnt,
ittunk egy kávét,
feketén, cukor nélkül,
meg egy unicumot,
meg talán még egy unicumot,
nem tudom, miről beszéltünk,
csak hogy sokat nevettünk,
mindenki úgy nézett ránk, mint akik nem illenek bele a képbe,
kiültünk a fehér műanyag székekre,
élveztük, ahogy nem illünk bele a képbe,
olyan volt, mintha egy történelmi város közepét átszelő folyó volnánk,
ami egyben egy két ország közötti határ is, ami két kisvárosra szakítja,
miközben mi vagyunk maga a történelmi város is.
elindultunk, csak úgy, egy irányba,
ahol annyi minden várt még ránk,
nem beszéltünk semmiről,
piros szél fújt,
ami akkor még sárga volt, de átszínezte az idő,
a vállammal nekimenve finoman meglöktem,
egy kicsit kilengve rám nézett,
mint egy szikrázva szétporladó
sínkavics a mozdonykerék alatt,
aztán egy picit nagyobb lendülettel ő közelített felém.

Kompozíció 5